

V torek, četrtak in soboto
izkaja in velja v Mariboru
brez pošiljanja na
dom za vse leto 5 gl. — k.
za pol leta . . . 4 „ — k.
za četrt leta . . . 2 „ — k.

Po pošti:

Za vse leto 10 gl. — k.
za pol leta 5 „ — k.
za četrt leta 2 „ — k.

Vrednisto in opravništvo
je na stolnem trgu (Dom-
plate) hiš. št. 179.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaila:
Za navadno dvostopno-
vrednisto plačuje
6 kr., če se tiska štirikrat
5 kr., če se tiska štirikrat
4 kr., če se tiska štirikrat,
veče pismenke se plaču-
jejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačat-
kolek (stempel) za 30 k.

Rokopisi se ne vračajo,
dopisi naj se blagovoljno
frankujejo.

Št. 90.

V Mariboru 3. avgusta 1869.

Tečaj II.

Ščuvalski odbor.

Graškimi novinam „Tagespost“ se 22. julija poroča iz Benedek: „Za dalje nego 2 leti je v Vidmu (Udine) istranski in tržaški odbor izseljencev, v katerem so največ premetanci (abenteurer), preseljeni iz sosednjih avstrijskih dežel. Njihov poglavitni nálog je, nētiti politično rogovilstvo po sosednjih avstrijskih deželah ter neregajati politične demonstracije. Laška vlada sicer s tem odborom ni v nikakoršni zvezi, niti mu ne plačuje novcev, s kakoršnimi je v prejšnjih časih take odbore podpirala; a zategadelj ta odbor dobiva od laške ščuvalne stranke zelo tečno podporo, in iz tega izvira, da po Trstu kakor povodenj razliva proti Avstriji podpihovalske razglase, kateri se tiskajo vsi v Vidmu, od koder se potem po tihotapski črez mejo spravljajo. Ne trdi se preveč, ako se reče, da vse tržaške demonstracije neregajo omenjeni odbor izseljencev in tržaški ščuvalci.“

Kakor pišejo beneške novine, tožila je avstrijska vlada laški vladi o početju tega videmskega ščuvalskega odbora, ter zahtevala, da se ves razdruži in njegovi družabniki iz Vidma preženo v kako laško mesto, od koder se ne bi smeli geniti, a da je laška vlada odbila omenjeno tožbo, izrekaje, da pravega odbora izseljencev ni v Vidmu, in če se tudi baš ne da reči, da po Vidmu posamezni podržniki ne bi rogovili, da vendar tako skrivaj delajo, da bi se težko dobili potrebni dokazi, zaradi katerih bi utegnili nastopiti tako ostru kazni, s katero bi se ti ljudje smeli pregnati v kako mesto, od koder bi jim ne bilo svobodno, geniti se. Rečene beneške novine trdijo, da je avstrijska vlada s tem odgovorom bila dovoljna.“

Avstrijska vlada je torej dovoljna s takim odgovorom, katerega jedro je v teh besedah: „laška vlada teh ljudi ne plačuje, torej ni odgovorna o njih početju. Ako dobivajo podporo iz kake druge laške mošnje, to nas malo skrbi; torej ščuvalskemu odboru niti ne branimo, zoper Avstrijo ogenj kuriti, kolikor koli hoče ali more. Čudno je zahtevati od nas, naj kaznujemo take moše, kateri brez naših stroškov po našem srci vrtajo v sosednjih deželah, po katerih tako poželjivo stezamo roko, in jo bodemo vedno stezali, dokler jih ne odlučimo od Avstrije, ktera nam je po enacem načinu tako naglo zaporedoma dala lombardsko in beneško zemljo.“

Avstrija torej o belem dnevi neče videti nobenega strahu razen ti- stega, kateri misli, da jej grozi od Slovanov, katerim torej nikakor ne dá pravice, kakoršne uživajo vsi njeni drugi narodi. Če ima vsak greh kal gotove kazni že sam v sebi, kako se more misliti, da se tako politično brezmarje ne bi samo kaznovalo? Da, kazni pride gotovo, ko že ne bode mogoče ubežati njenemu bridkemu biču, kazni za očitno krivico. Slovanom, kazni za lahkomišno negovanje laške lakomnosti po avstrijskih deželah, kazni za politiko, s katero država sama od sebe pehá svoje najzvestejše narode! Kader ta resna ura udari, zdandji ministri že ne bodo po konci glav nosili na se-

dežih, s katerih zdaj vladajo deželne in državni zbor, časopise in z njimi javno mnenje; a dunajske novine, ktere denašnji dan o tako nevarni stvari malo ne vse pokorno molče, ker so jim usta z bankovci zamašena, utegnejo takrat prepozno začeti cviliti, in vzroka neogibne, zdavno prerokovane dogodbe iskati morebiti ali v neposobnosti naših poveljnikov, ali v novem orožju, ali v izdajstvu, ali v vseh teh stvareh ob enem, samo tam ne, kjer že zdaj dobro znajo, da je vzrok, v resnici.

Ako bi novine razglasile, da enak odbor, plačevan z ruskimi rublji, če tudi ne iz vladne blagajnice, nepokoj dela po gališki, česki, moravski in ogerski zemlji, kak ropot bi se šlišal iz dunajskih plačanih novin, ktere zdaj zobe stiskajo, kakor bi imele vodo v ustih! Kako bi sém ter tam tekale dunajske ekscelencije, ktere zdaj noge ne ganejo v nobeno resno stopinjo! Ne izgnali bi se samoruski ščuvalci do zadnjega človeka, nego državni izdajniki bi se brez kacega preiskovanja hitro imenovali vsi avstrijski Slovani, ktere bi vlada potem pokorila, kar bi le mogla. Zapirale, morebiti v dolgoletno temnico obsojevale bi še celó ženske glave, ktere bi tem ljudem bile klaj prodale kos kruha ali na mizo prinesle kozarec vina; a gorje posebno še tistim, kateri, če tudi ne vedo, kdo so ti tujci, prenočili bi katerega izmed njih pod svojo streho!

Če je 1867. leta zaradi samega potovanja nekterih avstrijskih Slovanov k moskovski razstavi bilo toliko psovalskega vpitja iz nemških ovadnih ust, kako si je torej mogoče to stvar drugače misliti! Ako bi se celó kake petrogradske novine oglasile, da „svetaja Rus“ pošlje svoje kozake do adrijskega morja, do katerega se resnično razprostira slovanska beseda, kakor je te dni laški list „Essercito“ izrekel, da je laško zastavo treba prinesiti dar do vrat bele Ljubljane, torej v sredo zemlje, v kateri laškega jezika v vsakdanji rabi nikdar ni čuti od drugih ljudi, nego od Forlanov, ki semkaj hodijo zidati ali opéko (cegeli) delati, — naš državni kancelar Beust bi nagloma v Petrograd poročil, da se ta ruskega nesramnost brez vojne že ne da nikakor poravnati; a vendar je Avstrije nevarnost od laške strani bližnjejša nego od ruske.

Mi smo o tej stvari že govorili, ter ne bodemo niti prihodnjic molčali, dokler bodemo videli pošast, ktera iz negovanja laške zemljegoltnosti od dne do dne huje preti avstrijski državi in Slovanstvu!

Dopisi.

Iz Ljubljane, 1. avgusta. [Izv. dop.] Štajerski razglas, kateri vabi Slovence k nemško-slovenskemu zboru v Celje na 8. dan t. m., padel je med nas, kakor iskra v predivo. Vse je navdušeno po Ljubljani, kar se imenuje Slovenec, ter se hoče udeležiti velicega dne, na katerem se bodo slovenske duševne moči merile z nemškimi v parlamentarnem boji na meji kranjske

Listek.

Sodnji dan enega pijanca.

(Stara slovenska pesem.)

Ves zmajljen Pitovin*) pripaha 'z oštarije
Prav pozno v noč domú, on sam ne vé kakó;
On trka, on hlastá na duri, on upije,
Da zdajci mu odprét ima priti k'dó!*)
Marjeta sliši to, ter teče mu odpréti.
Tu z bliskom Pitovin in z busom začne kléti.
Vse pretesnó mu je, vse mu se napak zdí;
Zdaj roji on, da peč so njemu pripogúje,
Zdaj, da se miza, stol z njim krog in krog vrtí,
Zdaj, da mu kozlece čeládnik prevračúje,
Zdaj, da mu svéč preveč okrog gorí.
Spat spravit' njega se pregnana žena muja,
Da st'čila ona to bi, kar sklenila je.
Priljudno streže mu, ter mu še pít' ponuja,
Al' zazaspljivi*) mak mu ona napijé.
On vzame brž kozar'c, nastavi ter ga zvrne,
Na mizo trešči z njim. Čenk! on tu zažvenklja,
Ter vizo razdrušči*) se. — On se za mizo zvrne,
Zaspi ter več ne vé, kaj sam seboj kekljá.
On spí, trdó spí on. To je, kar če Marjeta;
Gre, kliče posla skup; — ti urno pritekó,
In kar ta vkaže jim, brž vzamejo očéta,
Ter tje v en kelder ga spijočega nesó.
Tu njega položé, Marjeta ga brž sleče;
Parnág tu Pitovin na golih tléh leží.
Strop, stene ona vse s črnim suknóm prevléče,

In varno okna vse zapre in zamaší;
V sred' keldra ona je enó mizó pustila
Prinesť, in stole tri postavít' okol' njé,
Te s črnim árosom je ona pogrnúla.
Strah rata njo samó, ka ona vgléda njé.
Le eno lučico samo je tu prižgála,
Vrh' mize njen plamen'c'4 bled sam tukaj mrlí,
Pred mizo pak le-té besede zapisála:
„S prahú si ti prišel, en prah si zopet tí!“
Na stropu vidi se en oster meč bliskáti,
Pravícna vaga ond' od njega dól' visí;
Pod njim se vidijo bukve strašné ležáti,
Pod njim ta smrtni sklén'5 že ves razbití leží.
Al' to še dosti ní, tri sem je pripelála
Najéte angeljce, — tem k mizi vkaže sést',
„Sodniki bodete!“ je ona k le-tem d'jála,
„V hudíca sama bom se preoblekla jest';
Sodíte, kakor sem jaz vas že naučila, —
Ti na njegovo bod', ti bod' na mojo plat
V tem, v čemer bodem jaz svoj'gá možá tožila6
Ti prosit' zanj imaš, ti meni vse prav dát'!
Obljubijo oní, Marjeta gre, obleče
Hudíca, naredí si rep inó rogé,

*) V Pis.: pleménc.

*) To je menda sanduh, vendar je sklen za: Flasche, Glas — zlo narejeno; kajti strsl. je: stiklo glas, srh. staklo, sklo, rus. steklo, sklo, polj. szklo, nsl. steklo; stiklénka Flasche (v Polci); — sklo, sklo je skréteno iz: stiklo, stiklo, in sklen nam. stiklén je tedaj samo adj.: gläsern, ne subst. glas.

*) V Pis.: „v tem, v čemer bodem jest moja moža tožila;“ sploh stoji vedno: „jest“, nikoli ne: jaz.

Spet pride, kétine težké za sabo vleče,
Ter Pitovina brž tu vklene v pánoge.
Med tem preteče čas, v katerem bi 'zgubíti
Mak svojo moč imél, — Marjeta skrije se.
Vse utihne. Pitovin začne se zdaj dramiti;
On gleda, čuje, — nič ne vé on' znajti se!
Vse je neznano mu, vse čudno, vse je tuje;
On misli seutertje, — strah je vsegá prevzél;
On máne si očí, on molí, on zdihúje:
„Oh, kam sem jaz prišél! Oh, kaj bom jaz začél?
Oh, nag, parnag sem jaz, z železjem sta obdani
Mi obedvé roké, oh, v težke pánoge
In trdne špringarje sta meni zakováni?
Nevsmíljeno obé, oh obedvé nogé!
In ond', ostrah! kaj se z'en meč nad mizo bliska?
In tí, oh, kdo so ti, kateri tam sedé?
Joj, vse to straši me, skrbi me, vse me stiska!
Joj, grozne érke! — Smrt, smrt! meni govoré.“
Tako zdihuje on, in al' oh, o nesreča!
En brezen se za njim odpré, plamen' fífrá
Iz njega ino dim, — Marjeta vsa goréca
Ven plane nanj, ter ga pred sodbo tje cefrá,
Prebrne glas, ter ga začne trdó tožiti:
„Ta člov'k, sodniki! je, kateri kakor živ
Znal druž'ga*) ní, kot klet' inó požrešno píti,
Tak' vmrl požrešno je, tak' 'zpíl se je, le 'zpíl!
On člov'k ni nikdar bil, on bil je le živína,

*) V pisanicah: z železjam so obdane, — so meni zakovane.
*) V Pis.: drug'ga.

*) V pisanicah: kedo.
*) Zazaspljiv adj. einschläfernd, zlo skovana reč. strsl. je: usputi einschläfern, uspiščno adj. einschläfernd.
*) Pisanice nemale nikdar šč, nego vedno samo š; kder se torej šč bere, vedeti je, ka je zdaj postavljen.

dežele, v slovenskem Štajerji. Nadejamo se, da pride v Celje tudi mnogo kmečkega naroda iz ljubljanske okolice, in Kranjcev sploh. Posebno pričakujemo Posavce, Izance in Šmarjince. Vse je pri nas prepričano, da bode ta dan važnejši nego marsikteri tabor. Za trdno čujemo, da pojde iz Ljubljane k „verfassungstagu“ filharmonsko društvo in „Gutheil.“ Pojde li tudi „Sokol,“ ni še določeno, ako tudi je gotovo, da bi ga v Celji bilo posebno treba na ta važni dan. Pri nas je počil glas, da je ormuški tabor prestavljen na prihodnjo nedeljo (15. dan t. m.); ali je res ali ne tega ne vemo.*)

Čuje se, da v Celji pride tudi gosp. dr. Kosta. Ali bode govoril, nam ni še znano, nego to nam je dobro znano, da bi dr. Bleiweis ne smel izostati iz tako važne dogodbe slovenskega naroda, če tudi še vse molči o tem, ali bode mo njegovo mirno, obrito lice videli v Celji na govorišču ali ne. Dalje pri nas v Ljubljani vlada povsod enaka misel, da bi trebalo prostor v celjski dobavi, kjer bode slovensko-nemški tabor, na vsak način tako razdeliti, da bi Slovenci imeli svoj prostor, pregrajen od nemškega s slovensko sestavo na sredi in s svojim posebnim govoriščem, da bi govorniki takoj videli, koliko naroda imajo za seboj, in da bi slovenski narod videl precej, kam se mu je postaviti. Tudi pri glasovanju bi taka razdelitev ubranila mnogo znesi**)

Namesti g. Trpinca je 31. julija v deželni zbor izvoljen g. Kotnik. Zbralo se je bilo 75 volilcev, izmed katerih je g. Kotnika volilo 73, a trije so volili necega okrajnega glavarja (bezirkshauptmana), mislim da Pajka, ker volilci niso povedali imena tega svojega druzega očeta. Ti trije slavni možički so bili: Koščák iz Grosupljega, Mekinec iz Štepanje vasi, Klinec, župan iz spodnje Šiške. Pajku so naredili to veliko čast, da nanj leté trije celi glasovi, ktere bi gotovo mogočni gospod rajši v lužo vrgel nego v žep spravil.

Tudi v trgovinski zbornici smo v vseh razdelkih zmogli, da-si začno glasove še le jutri šteti, kajti tako čujemo iz trdno vrjetnih ust, in tudi sam „Tagblatt“ je že v soboto (31. dan julija) soize brisal, ker niso nadvladali nemškutarji, kteri so bili v tem boji v ogenj poslali vse svoje sile, torej tudi beriče, kakor je njihova stara navada.

Iz Ljubljane. 31. julija. [Izv. dop.] Alea jacta est! Denes so se poslovili nadopolni naši dijaki od Ljubljane v nemškutarski megli povite, po desetmesečnem trudopolnem učenju zopet v hladno senco domače lipe. Toliko preganjanja, ovaje in strupenih psovč niso prestali še nikoli, kakor letos. Tudi dvojke so letos tako deževale, da še nikdar na nobeni gimnaziji tako; več imén, ki smo jih brali v lanskem in v programih prejšnjih let v prvi vrsti, nahajajo se letos med zadnjimi. Dosti jih je izostalo, boječji, da bi jih ne požrla visoka moč nemškega profesorja. Že pred maturo je odstopilo dosti učencev, in vendar jih je propalo še deset; med njimi več taci, da se jim o čem tacem še sanjalo ni. Delala sta maturo z dijaki vred tudi dva vojaška podzdravnika; oba sta jo dobro prestala. Ali ni to precej huda blamaža za ljubljanske profesorje, da med tem, ko napravijo skušnjo zrelosti ljudje ki morda še pete šole nikoli videli niso, oni niso mogli v osmih letih napraviti talentirane, učeče mladenčce zrele za više šole.

Da sta dobila službo na magistratu dva gosoda, ki se nista vdeležila ni Ježkega ni Vevškega pretepa, ni Dežmanu nič prav po volji; raje bi imel g. Šlibarja, za ktere gase je tolikanj poganjal tudi magistratni svetovalec Jeras. — Ko so bili pri sodnji zaslišani ljubljanski turnarji zaradi velških homatij, vrgli so menda ves nagib k tej reči na oficirje. — Seveda kar ni šlo, na kmete. To nam so pravi „junački!“

Velika Nedelja 29. julija. [Izv. dop.] Visoko kupčijsko ministertvo je z odlokom 15. t. m. št. 12888 na tukajšno srenjsko uradnijo naznanilo, da bode tukaj pri Veliki Nedelji c. kr. poštni urad, ustanovljen, kteri bode v zvezi s tukajšno železniško postajo. — S tem odlokom je spolnje-

na že večletna srčna želja Veliko Nedeljčanov. — Kdaj se poštni urad. začne bode se še naznanilo.

Iz Poljan pri Škofji Loki na Kranjskem, sredi julija. [Izv. dop.] Tudi v naši lepi, mirni, bogaboječji, vse križe in težave, ktere nam nalaga naša ljuba vlada po svojem prezvestem služabiku, okrajnem glavarju r. Kranjskem voljno noseči poljanski dolini imamo že politične mučenice. Sicer se Poljanci še niso tako daleč zagrešili, da bi bili po turnarjih mahali, želode jim rezali, zastave jemali in v beg jih podili, vendar pa so storili v nebo vpajočo, stroga kazni vredno krivico, da so po stari slovenski navadi na sv. Ršnjega telesa dan postavili sredi vasi visok maj ter navdušeni po vižmarskem taboru nanj obesili trobojno slovensko zastavo z lepim napisom: „Poljanci, ne odhajmo se!“ in na drugi strani: „Slovenci, zložmo se!“ Se ve, da je poljanski neukarski župan kot ponižen pokornec svojeja visocega in če je treba nizkega služabnika tako neizmerno bil tacega maja vesel, da ga je en teden pred kresom, ko se maji navadno podirajo, dal posekati! To pa še ni bilo zadosti. G. D. je poklical tri kmečke fantje, na ktere sum letel, da so bili vzrok temu mir poljanske doline kalcemu maju in njegovemu napisu, v Kranj pred sodnji stol, ter milostivo jih obsodil na nekaj dni zapo a in na nekaj poludnov posta. Toda s tem še ni bila reč dognana in končana. Srenjski moze prepričani, da se je tem trem fantom zgodila očitna krivica, podajajo se v Ljubljano ter vso reč izročé g. dru. Kostu, da jo dalje žéne.

Jedro vse te komedije pa je, da je posekani slovenski maj v poljanski dolini za vzbujbo slovenske zavesti več pripomogel kakor da je g. D. in njegov pomočnik župan v Poljanah sklical deset taborjev.

Izpod Učke 31. julija. [Izv. dop.] Nekaj birokratov je bilo menda na Kranjskem dovolj posebne ognjenosti, v svojem delokrogu pohvali nih. — Da bo večja družina, še mi enega priporočimo. Te dni 27. 28. 29. je bila v Lovrani druga volitev srenjskih mož, kteri je predsedoval sam c. kr. okrajni glavar. Pravijo, da volilna komisija ni prav nepristransko delala, in neki kmet, kteremu se neenaka mera nikakor ni pravična zdela, potoži se glasno. C. kr. okr. glavar pa na to v sveti jezi skoči k kmetu in ga zgrabi za prsa. — Ali je kaj rekel, in kaj, ne soglase, ki so videli. — Kmet, kterega je zgrabil, se kar genó! ni, tudi ostali so bili mirni, samo eden, ki je najbližje stal, v oči je rekel glavaru: „Gospod, ako bi bil ti mene tako zgrabil, bil bi ti tukaj-le na tleh ležal!“ — Nemira ni bilo potem nikakovega, vendar smemo vprašati, kaj pa, ako bi bil prvi kmet tako vročo kri imel, kakor njegov sed, ali celo kakor c. kr. glavar? Ako bi bil z malo glavarjevo osebo tla pomenil? In žandarji, ki so bili v volilni sobi, pomagali bi bili c. kr. glavaru, nazoči kmetje pa svojemu sodrugu, kmetu? Bi li ne bil lahko nastal boj, hujji od Janč in Velč? — Da se to ni zgojilo hvala neizobraženim kmetom, ki so imeli več takta, kot visoko učeni in drago plačani c. kr. okr. glavar.

Baš treba je okrožnic: naj se vlada blamaž varuje. — Kmetje so se v obče prav dobro ponašali. Nekemu z imenom Brivač, ne puste voliti češ, da je neznan po kateri pomoti ali neredu, kot gospodar ni volilec vpisan njegov oče, ki je pa že pred 5 letni umrl. Brivač trdi, na ima doma dekret gospodarstva, tudi ostali kmetje so pritrdivali, ali visokemu gospodu to ne gre v glavo, in Brivač ne sme voliti. No kmet vzame svoj klobuk, zajaše mulca, hajd 2¼ ure daleč domu po dekret in vrnivšise govori, če me nečete pustiti voliti! pa me morate; in pokaže dekret; potem so pa le morali tudi njegov glas upisati. Čudom se je čuditi, da ta vatrni gospod še ni prejel kake pohvale ali še kaj boljšega, ker ne prestraši se tudi blamaže. Neki tajni angel varh mu je pisal, da se hočejo Muščeničani pod nilim nebom posvetovati, ktere srenjske može naj volijo. Ali je angel varh na glavaru norca bril, ali ki drugi na angel varhu, to nemoremo trdno reči. gotovo je pa, da je omenjeni dan c. kr. glavar v lastnej osebi z žandarjem primarširal v Moščenico, menda je mislil tičke skupaj dobiti, ali se je zmotil, še mačke ni bilo na mestu zbirališča, ker bilo je jako toplo.

*) Tabor v Ormužu ne bo preložen.

**) Vse to se mora dotičnemu odboru prepustiti.

Vredn.

In tudi ta ne prav, kakor se gre, vselój.
On čez naturo žrl je, kar ne stiri živina.
On umen še ni bil, kar on živi, kedaj!
Zabstónj je dostikrat njega mati svarila.
Da stare krone 'z nje je 'zmolzel in zapil;
Zabstónj je žena ga tud' dostikrat prosila,
Da b' pametnejši on vsaj zdaj v zakonu bil!
Nič maral ni za to; vse prošnje, vse svarjenje
So b'le zabstónj; on se na vse to ni ozrl.
Zapravil zdravje je, zapravil je življenje;
Požrešno živel je, požrešno je on vmrl!
Sodite zdaj sami, al' on po vsi pravici
Ne sliši meni ves? Al' on sam ne spozná.
Da jaz njega nikjer ne tožim po krivici?
In da njegova vest vse to prav meni dá?
„Vse res je, vse je res!“ začné zdaj govoriti
Ta angelj, kteri je bil na Marjetno plat,
„Res je, vse res, on sam ne more nič tajiti;
Kriv je, prislijen sem hudiču jaz prav dát!“
Na to začné sodnik iz strašnih bukev^{*)} brati
Vse, kar je Pitovín vse svoje dni gresil.
O strah! on more sam, sam more on spoznati,
Da več kot stokrat je pekla on vreden bil!
Spet prhne sem hudič ter njega hoče vzeti,
Za njim se brezen spet odpre ves, ves goré!
Zabstónj so prošnje vse, zabstónj so vsi obéti,
Sodnik pravíni jih zdaj slišat' noče več.
Al' vstane angelj zdaj sodniku na desnici,
Ter prosi za odlog mu, 'zpokoriti se:
„Naj zopet oživí, naj dosti stiri pravici!
^{*)} V Pis.: von z' strašnih bukev.

Jaz porok zanj sem, da on bo poboljšal se;
On sicer vreden ni, al' smili se mi žena,
Katera prosi zanj, katera vdova zdaj
Žaluje vsa v dolgéh in od vseh zapuščena;
Njo vsliši ter nazaj ji njega zopet dáj!¹⁴
Sodnik pomisli se. „Iz vsmiljenja k Marjeti.“
On pravi: „naj se to, kar prosiš ti, zgodi!
Naj gre nazaj na svét, naj spet začné živeti,
Al' oistro, oistro naj on tam se pokori!
Hudič, odkleni ga! ter 'z solnčnega otoka
Življenje pit' mu dáj, to on naj izpijé!¹⁵
Ti pak, kateri si se meni za poroka
Dal, glej, da on tako piján več ne vmrjé!¹⁶
Na to ta angelj brž en zlat, kozar'c postavi
Pred Pitovína sem, ter pó vse vkaže 'zpít'.
„Pij pamet, Pitovín, življenje pij!“ on pravi,
„Ter po sih malov se en človek nauči bit'!“
Ko b' trenil, Pitovín za ta kozar'c popáde,
In v eni sapi brž on njega posuší;
Al' čez en majhen čas na tla on doli páde,
Ter ves omotičen trdo zopet zaspi.
Vsak sléce, kar je bil. — Spet posli pritečéjo,
In kakor je poprej jih naučila že,
Zdaj v en mrtvaški prt brž njega zavijéjo.
Nazaj nesó in tu na pare položé.
Med tem Marjéta gré, prižgé sm tno kadílo.
Po celh hiši se mrtvački dim kadí.
Gre, preobleče se vsa v črno oblačílo,
Gre ter s čebúloom¹⁷ si pomaže brž oči.

¹⁴) V Pis.: von spije.

¹⁵) Na Dol. je čebúl, zwiebel, tudi možkega spola.

Sem k param vsede se. — Čas pride, zdaj majáti
Se Pitovín začné. — Marjeta hoče steč,
Al', oh! seséde se¹²) na kup vsa in bežáti
Le ene stóp'nje več od tod ne more preč!
Zdaj vstaja Pitovín, zdaj gleda on debélo,
Kako da od strahú vsi 'z hiše ven bežé?
S par skoči in na glas zavpije¹³) on veselo:
„Ljudjé, ne bojte se! Živ jaz sem zopet že,
Živ sem, zares sem živ! O kje je moja žena?
Kje je Marjéta? Oh, tu, oná čepí
Prevzéta od strahú, vsa bleda spremenjena,
Oh tu, tu vsa na kup sesédena leží!“
On vzdigne gori jo; Marjéta se zavzáme
Na videz, da njen mož je ratal zopet živ,
Se veselí, in ga zopet sladkó objáme.
On pravi nji, kaj je trpel, in kje je bil,
Ter kaj obljubil je. Marjeta zdiho, reče:
„Moj Pitovín, je bil ta dan tako strašán,
Kaj bo, pijanci, vam, kader življenje steče.
In bo čez vas prišel ta pravi sodnji dán!“

Primetek. Ta pesen je brez pevčevega imena natisnena v o. Markovih „Pisanicah“ na 1781. leto. Nje misel ni izvirna, nego dovolj svobodno ponarejena po vlaški Bokačevej povesi: „Ferendo,“ 3. giornata, novella 8. — Beseda: Pitovín je vsa po Markovem vkusu skovana iz: pij to vino, trinke den wein (der wein-eauser.)

¹²) V Pis.: issede se, ter pozneje: issedena leží.

¹³) V Pis.: upije.

Iz Gradca, 30. julija. [Izv. dop.] (Skriven ukaz uradnikom.)

V zadnjič sem vam poslal skrivno Johnovo povelje na častnike. Tukaj vam pošiljam avtentično prestavo drugega skrivnega ukaza tukajšne više sodnije na uradnike. Smete se zanašati, da je iz dobrega izvirnika prestavljena, tudi ko bi se „Triglavu“, kakor v zadnjič pred enim oficirjem, zdaj pred kacicim ljubljanskim višim birokratom hlačiце stresle in bi vas dementirati hotel. Ta ukaz se glasi:

„Pri osnovanji čistih okrajnih sodnij sem z naredbo od 31. avgusta 1868 št. 3300 gospodom okrajnim sodnikom in njih pomočnim uradnikom priporočal, da se ogibljuje narodnih strank (vor nationalen partheiungen), ker morajo sodniki stati nad strankami, in ker bi s svojim udeleževanjem pri teh obžalovanjih vrednih razporih svojo sodnijsko neodvisnost spodkopali in svoje položaje neobstanno storili. Dogodki, ki so se v enem delu te više sodnije dogodili, napotujejo me, da vas spominjam te naredbe, posebno izrekaje željo, da se gospodje okrajni sodniki in njih pomočni uradniki pod nobeno ceno taborjev ne udeležujejo.

V Gradcu 3. julija 1869.

Lettermann m. p.

To je ta ukaz. Gotovo vem, da je obrnen proti nekterim slovenskim uradnikom, ker dozdej nemškutarskih taborov ni bilo. Obračal se bo pa zdaj, posebno v Celji, tudi proti lastni krvi, t. j. proti nemškutarstvu. V Celje bi bilo gotovo eno krdelce več nemškutarjev iz lenobe t. j. taci, ki se slovenščine nočejo naučiti, prišlo. Bomo videli, ali se bode prelamljenje tega ukaza enako zamerilo malemu številu slov. uradnikov in večemu nemških.

Iz Prage 30. julija [Izv. dop.] Najvažnejša dogodka je zdaj tu smrt slavnega Čeha dr. Purkyně. Včerajšnji češki listi, ki so nam njegovo smrt oznanili, izišli so vsi s črnim obrobjem. Pri pogrebu bodo na hišah, koder bode šel sprevod, črne zastave vihrale. Vsa društva in družbe češke se bodo pogreba udeležile. Časopisi prinašajo telegrame od vseh krajev, ki izgovarjajo žalost narodovo nad izgubo „českega Nestora.“ — Purkyně, tudi častni ud „matice slovenske“ je bil rojen 17. dec. 1787 blizu Litomerice. Njegovo ime se sveti na nebu vednosti, posebno medicinske in sploh natoroznanske. Od kraja za duhovski stan namenjen bil je vtaknen v kloster pijaristov. Pa zbežnil je in šel na vseučilišče, kjer je v 30. letu doktor postal. Njegove iznajdbe v natoroznanstvu so ga naglo oslavlile in seznanile z učenjaki vse Evrope. Pri svojih strogih studijah pa ni pozabil poezije in slovanskih jezikov. Razen izvrstnih prestav Šilerjevih pesmi, je obogatil česko literaturo z več originalnimi sestavki. Ko je bil 27 let profesor v Breslavi, poklican je bil na praško univerzo, kjer je ustanovil fiziološki institut začel l. 1849 učence s českim jezikom učiti. Na ta način je bil delaven za narodno vednost in je gojil ljubezen do materinega jezika. Vlada ga je zato pisano gledala. Tuje vlade so ga pa z redi kinčale, tuje univerze, tuja učena društva po vsem omikanem svetu so ga častnega uda imenovala. Vsa ta čiščenja pa ga niso mogle tako veseliti, kakor to, da ga je njegov narod češki izvolil za poslanca l. 1861, ter je tako mogel boriti se za njegov blagor. V svojem političnem mišljenju je bil P. vse skozi liberalen.

Dasiravno so Staričehi nezadovoljni bili s tem, da se napravijo po vseh volilnih okrajih tabori, na katerih se pretresa vprašanje: „Koga imam voliti v deželni zbor,“ — vendar je politično društvo „Slov. Lipa“ s dr. Sladkorskim na čelu objavil poziv na take tabore.

Iz Prage 1. avg. [Izv. dop.] Včeraj smo pokopali Purkině-a. Tacega veličastnega pogreba pač Praga ni še videla. Iz vseh društev cele Česke, iz skoro vseh čeških mest in trgov so bile prišle deputacije. Brezštevilna množica se je bila zbrala. Videlo se je, da ves češki narod žaluje za svojega velicega sina in mu hoče skazati poslednjo ljubezen. Vse mesto, koder je sprevod šel, bilo je s črnimi zastavami okinčano. Nagrobno mu je pelo nad 300 pevcev, izbranih iz raznih pevskih društev. Samo obrtniških društev je bilo z zastavami pri sprevodu nad 40. Da si je bilo tu toliko ljudi, ni se prigodil, ni najmanjši nered. Praški „Sokol“ je sam skrbel za red. Deputacije iz Ljubljane, ki se je pričakovala, ni bilo.

Politični razgled.

Za mesto štajerskega c. k. namestnika, ktero je po odstopu bar. Mešerija prazno, poteguje se mnogo ponudnikov. Imenujemo le: Kaiserfelda, graškega župana Frankla, Gleispacha, in Konrada žl. Eybesfelda. Poslednjega imenuje dunajski poluvladan list „Slovenec prijaznežu“, ter ga ne mara. Če nima hujega greha nego je „prijaznost Slovincem“ pač nima nobenega, kajti dozdej tudi tega ni bil deležen.

Zaupni možje čeških poslancev, kateri so tudi volilni odbor, sklenili so v posebni seji zadnjo saboto, osnovati shode volilcev, da se kandidati določijo.

Srbski poslanec Miletič je bil v mestu Veršcu slovesno sprejet. V Krakovu se podpisuje bajé peticija, ktera ima že mnogo podpisov, da bi se klostri odpravili in jezuiti pregnali iz Lvova.

Pojške novine grajajo preveč nemško in premalo avstrijsko politiko, kakor jo dela zdanja vlada in kakor se kaže iz Beustovih rdečih bukev ter iz Giskrovih — napitnic. — „Dz. Lv.“ priporoča prihodnjemu deželnemu zboru, naj odločno zahteva in sklene, da se volilni red popravi. — Smolkova stranka se je skušala pogoditi z Rusini; dozdej te sprave ni bilo mogoče zvršiti, ker so v tej zadevi voditelji različnih misli.

O Avstriji in Italiji, kteri ste po Beustovem zagotovilu v popolnem soglasju in prijateljstvu, pravi „Pol.“ z vso pravico, da so le enoplatno resnične. Notranja politika zdanjega ministerstva Italijane, ki med Slovani prebivajo, podpira. Tu more res Beust brez skrbi reči, da je Italija lahko zadovoljna in v soglasji, ker se Slovanje Italijanom za ljubo zatirajo.

Grof Beust ki rad pisari, bode po poročilih vladnih listov svojo zadnjo rdečo knjigo dopolnil še z nekimi dokumenti, ki se tičejo Pruske. In

sicer ga je na to navel glas pruskih listov, ki so mu očitali, da v delegacijah ni resnice govoril, ko je djal, da se s Prusijo ni mogoče sprijazniti.

Francoski opoziciji levite bare slavni francoski pregnanec in zgodovinar Edgar Kiné (Quinet), ter pravi: „Videlo se je že, da so se ljudje osvobodili, ki so se delali blazne (nore); nikdar se pa niso tisti, ki so vse štiri od sebe molili.“ Vredne so te besede, da si jih še marsikter narod zapomni. — Sicer pa je položaj na Francoskem nespremenjen. Vlada si daje liberalen videz in čaka, da bi se njeni sovražniki med seboj razdvojili.

Iz Rima je bilo čuti, da hoče papeževa kurija narediti linškega škofa za kardinala. Zdaj pišejo, da se avstrijska vlada resno tej nameri upira. —

V angleški zbornici poslancev se je zavrгла postava, ktera hoče smrtno kazen odpraviti s 128 glasovi proti 58.

Razne stvari.

* (Na mariborski gimnaziji) je naredilo 5 učencev osmega razreda maturo z odliko, 7 pak jih je bilo vrženih, t. j. četrti del. Od kod ta ostrost; ne vemo. — Pri tako imenovanem „valete“ tukajšnih osmošolcev je bilo prišlo do živahnega razpora med Slovenci in Nemci, ki se je še le nehal, ko je bil eden poslednjih (ne prav z lepo) iz družbe odpravljen.

* (Slike ljubljanskega tabora), o katerih je nedavno govoril naš ljubljanski dopisnik se dobivajo po jako nizki ceni pri znanem fotografu g. E. Pogorelcu v Ljubljani. Krasno dovršena slika ne velja več kakor 1 gl. Kdor je videl veličastni vižmarski tabor, gotovo se ne bo obotavljal omisliti si spominke na to narodno — smerno reči — svečanost.

* (Državni pravdnik in politični agitator.) G. dr. Leitmayr, predsednik konstitucionalnega društva v Celji, govornik na skaženem ustavoljubnem shodu v Slov. Bistrici, in duša prihodnjega „verfassungstaga“ v Celji, lastnoustno pripoveduje, da bo od okrožne sodnije celjske, kjer zdaj služi kot pristav, prestopil k državnemu pravdnilstvu v Celji. Gosp. dr. Leitmayr bo v ta urad prinesel posebne sposobnosti za tožarenje v političnih in tiskovnih pravdah, ker je v svojem dosedanjem življenju tako jasno dokazal, kako visoko — zna stati nad strankami.

* (Kranjski deželni zbor) se bo, kakor vé „Tagbl.“ praviti, sklical na 15. dan septembra meseca in bo zboroval komaj mesec dni. — 25. oktobra se namreč snide zopet enkrat državni zbor — da se mu morajo deželni zbori umakniti, je jasno. Ali bodo pa slednji mogli svoja dela dovršiti, po tem se malo vpraša. Kdo bi se menil za deželno avtonomijo, ako hoče zborovati centralni parlament?

* (Veseli tudi v resnih časih.) „N. W. Tagbl.“ piše 29. julija: Predvčeršnjem je bila prva skupna seja cis- in transljajtanske delegacije v gostilnici pri „belem konji“ na Dunaji. Tu se je bilo namreč zbralo 30 delegatov obeh državnih polovic, in so se srčno lotili obravnavanja pred njimi stojičih predmetov in sicer brez vsacega dnevnega reda. Cisljajtanci so pili ogersko, Transljajtanci avstrijsko vino, pivo je bilo skupna zadeva. Vlada je popolna ravnopravnost in najlepša sloga. — Zdaj si še le vemo raztolmačiti, zakaj naši dunajski liberalci in njih opice po provincijah tako strastno tirjajo, da se mora število državnih poslancev pomnožiti in neposredno voliti v državni zbor? Prevabljev je dnevni red: vino, pivo!

* (Javni mir in red.) Kakor poroča „Tr. Ztg.“, so bili te dni na nekterih krajih v Trstu nabiti lističi z napisom: „Tržčani! Pogum, v četrtek zvečer v Montuci pri menihih. Smrt vsem!“

* (Zastran „Primorca“) nam piše njegov vrednik: „Blagovolite naznaniti, da je policija denes pri meni „Primorca“ štev. 15. konfiscirala.“

* (Tabor na Ipavskem.) Kakor se občo čuje in poprek govori — piše se nam — snuje se v Ipavi velikanski tabor, kteri bode morda oziroma na število taborcev morda še presegele dosedanje tabore. Vse staro in mlado komaj pričakuje dan taborovanja, koji še sicer ni stalno odločen, ali vsaj da bode, tolaži na: Ipavce, kteri imamo marsikaj, česar se na dosedanjih taborih zahtevalo ni od sedanje vlade, tirjati posebnega za našo dolino. Rojaci! ne mudite se in razglasite brž ko brž program prihodnjega ipavskega tabora. Ne držimo križem rok, časi so resnobni in čast Ipavca tirja, da pokažemo svetu, da razumevamo duha napredka in važnost taborovanja!

* (V okrajna šolska svetovavstva na Goriškem) je izvolil deželni odbor za zastopnike dežele: v Tominsko svetovavstvo gg. deželnega poslanca, velikega posestnika g. Isidora Pagliaruzzi-a iz Kobarida in posestnika g. Mih. Kacafura-o iz Tomina, iskrena Slovenca oba; za Goriško (okolino) svetovavstvo znanega deželnega poslanca in vel. posestnika g. Ant. dr. Žigona in učitelja v Rhenberku, g. Juh-a; za Sežansko g. advokata dr. Ostertaga in g. posest. Šuc-a iz Pliskovice; za Gradišče gg. deželna poslanca Jož. Del-Torre-a iz Romansa in Ant. Dottori-a iz Ronk.

† (Iz Slov. Bistrice): Popravljeni moram neko pomoto, ki se je vrnila v Vaš list. Dozdej še ni izvoljen naš novi okrajni šolski svet in le-ta, ne pa okrajni zastop ima upliv razpisati učiteljske službe. Kar se vam je kot faktum sporočilo, to je tačas le želja in namera v dotičnih krogih; sicer pa so ti krogi v našem okraju merodajni in je tedaj od želje do zvržitve le kratek korak.

„(Dežmanov list) je v najnovejšem času iznašel, da se že po govoru „klerikalnega“ časopisa „Slov. Naroda“ pozná, ka stoji vse „gospodstvo“ narodne stranke med narodom le na ilovnatih nogah. Od tod misli, da prihaja tista „nervozna gibčnost“ pri volitvah. Najbrž je „Tagblatt“ pri zadnji volitvi v ljubljanski okolici spoznal, da njegov in Pakov upliv med ljudstvom stoji na železnih nogah. Iluzije bajé nektare ljudi srečne dalajo.

* (K duhovnemu shodu) v Celji vabi „Danica“ in pravi: Nas slovencev je le malo število proti drugim narodom, zavire nam nasprotniki povsod stavijo v narodnem napredku, proti kterim se že veliko let le z malim

vspehom vojskujemo. Še manj pa bomo opravili, ako bi nas strupna kača nesloge v lastni sredini razodevajo. — Povsod se sedanje čase ljudje v društva zbirajo, naj bi potrebne poprave doveršili napake odpravljali. O koristi združenih moči prepričani, so razposlali nekteri duhovni povabila svojim so-bratom na južnem Štirnem in Kranjskem, da se snide 11. avg. v Celji v narodni čitalnici, se tam pogovarjat o zdajšnjih potrebah. Posamezne točke načerta so prevzeli sloveči možje, da bodo o njih poročevali. Hočemo jih še le po dokončanem zboru naznaniti. — Kakor čujemo mi, se bode tu posvetovalo o novem pol. slovenskem časniku in društvu.

* (O ljubljanski gimnaziji) poroča „Dan.“: Dovršena je že tudi godna preskušnja, ktero jih je delalo 44 (med njimi so bili trije vnanji). Da je vsi niso naredili, to se vé. So pa, kakor se pripoveduje med potrjenimi nekteri prav sposobni. Sedem jih je neki izvrstnih, kteri (razun enega) vsi Alojzniki. Mnogotere pretežnosti dela celo o prihodnjem stanu dijakom sedaj vojaška služba. (Primeri dopis iz ljubljane.)

* (Iz celjske gimnazije) ravno zremo, da je precej prvi dan pri maturi padlo 5 učencev. Star pregovor je, nove metlje dobro pometajo. Tako tudi nova metlja naših gimnazij, stari gospod Holcinger, šolski nadzor-nik, jako ostro, neusmiljeno postopa. Če je pač to koristno, da se učencem skozi osem let dajo dobra spričala in se spuščajo od stopinje do stopinje — da se z vrha vržejo? Prej je treba kazati, da ta in ta ni za uk. Pri koncu prehuda strogost ni na pravem mestu.

* (V Mariboru) je bil pretečeno saboto očit en zbor, ki ga je na-pravilo tukajšno nemško politično društvo, da bi se sklepalo, kako se ude-leževati tabora v Celji. Prišlo je bilo kacic 80 ljudi poslušat. Med temi je bilo tudi nekoliko mlajših Slovencev. Prvosednik in govornik za vse in vsako silo je bil g. Brandstetter. Govorilo se je na podlogi celjskega programa in so se razen Brandstetterja udeležili debate profesorja Reichel in Riek, pa poslanec Scidl, kteri se je bil kratki govorček precej dobro iz glavenaučil, t. j. kakor ga je bil iz posameznih stavkov iz „Tagespostea“ sestavil. Prvosednik je tudi bral slabo in tedencijozno presukano prestavo slovenskega oklica za udeležitev pri celjskem shodu in je na to navezal govor, v kterem je bičal necega črnega hudiča, ki si ga je sam prej na steno namalal, in ki bi bil imel predstavljati slovensko prizadevanje. V svojem govoru je tako daleč šel, da je osebnost zaznamljal znanega slovenskega rodoljuba — hi-navca. Od enega Slovencev vprašan v imenu vseh nazočih tovarišev, če ostane pri tej besedi, je bil v zadregi, je pojemal besedo na pol nazaj. Pozneje pak se je toliko zbal, da je v pričo vsega zbora brezpogojno besedo opo-rekel in nazaj vzel. — Ravno tako se je brezaktno obnašal očitaje, da so Čehi vnanjega sovražnika v deželo privabili. Ko je eden Slovencev na to klical „oho!“ popadla ga je jeza in prenehaje svoj govor je vprašal: kdo je to klical, in je hotel vedeti zakaj se je klicalo. Ko mu je dotični Slovenec povedal, da je klical oho ker je laž, da bi bili Čehi l. 1866 so-vražnika v deželo klicali, da so temveč lojalno obnašali se in mnogo trpe-li ter da ima pravico in dolžnost kot Slovan tacim neistinam vstavljati se: je-mal je g. Brandstetter svoje besede zopet nazaj in rekel, da ni tako mislil da ni hotel tako reči itd. Ne opombo drugega, da je bilo brezaktno in nepar-lamentarno, kogá izmed zbora zaradi prostega oho-klica za odgovor tirjati. Izgovarjal se je, da mu je le hotel priliko dati, da svojo misel pové. — Razvidno, da je ta gospod prvosednik in ob enem univerzalni govornik velik parlamentar, ker mora, kjer se ga kdo dotakne besedo nazaj pojema-ti. — Celjski program je bil, to se ve, sprejet. Zastran udeleževanja se ni nič skle-nilo. Samo priporočalo se je naj se udeležujejo.

* („Marburger Zeitung“) tukaj izhajajoči nemški časopis dobi novega vrednika, kakor čujemo, gimnazijalnega profesorja Riecka. Jako

smo se čudili beroč v zadnjem listu, ki je še pod vredništvom prejšnjega vrednika izšel, kratek članek, pisan tako, da mn tudi mi pritegnemo, t. j. pisan iz federalističnega stališča. Čudno je le, da ti in taki politiki, v prin-cipu marsikaj dobrega, do pravega miru in do svobode peljajočega priznajo, konsekvencije teh principij pa v dejanji pobijajo.

(Ogerski Srbi) so se v zadnjem kongresu razcepili v narodno in cerkveno stranko. Narodni je gavar slavni dr. Svetozar Miletič, cerkveni pa patrijarh Masirevič. Razpor se je vnel tako: Pop Štefanovič je nasve-toval naj se brez pomude določi, kako bi popje najbrž in najlaglje svojo plačo od ljudstva dobivali. Podpiral ga je tudi general Stratimirovič. Temu nasproti je hotel Miletič s Subotičem in drugimi, da tako važen nasvet ne sme brez pripravljanj in ne prej na vrsto priti, predno niso vsi vo-lj-ni udje kongresa kot postavno voljeni potrjeni (verificirani). Prvo sednik, patrijarh, je razsrjen hotel, da se to precej obravnava. Mile-tičevci so, tožé čez tako nasilstvo od prvosednika, dvorano zapustili. Poslušalci so jim „živili“-klicali. Prvosednik je bil prisiljen zbor končati zaradi prevelicega truma in hrupa. — Dve dni za poredom so potem obe stranki, popovska in narodna, iméli za-se posvetovanje. Tretji dan pak je 34 popovskih svoje mandate položilo, za njimi so odstopili tudi štirje škofje. Tako je bil kongres razbit, ker ni bilo dovolj udov, da bi bili mogli postavno sklepati. Zdaj obe stranki, ena drugo dolžite, kdo je razbil zbor in je kriv, da srbska narodna stvar škodo trpi. O tem se suče zdaj hud boj med „Za-stavo“, ki je organ Miletičev in med „Napredkom“, ki je glasilo patrijarhove stranke in generala Stratimiroviča. V Novem Sadu je bil velik tabor, ki se je izgovoril za narodnjake in proti patriarhu. Mladina in večina naroda je tudi za Miletičevce. Ni nam menda treba končaje opomniti, da se ogerski Srbi kakor njih bratje v knježevini pravoslavne vere. — Popje med Srbi so se pri ljudstvu sami ob veljavo spravili, ker jim koristi narodeve niso bile nikdar mari. Med tem ko drugod svečenstvo, v novejšem času celo rusko popstvo, daje ljudstvu knjigo v roke, tako pomaga pri delu splošnega napredka in se prikupi, srbski pop ne misli na nič nego na svoj dobiček. Tako toži vsak domoroden Srb. In če to pomislimo, pač se nam ne bo ver-jetno zdelo, da je ves razpor umeteljno narejen, ter da je seme nesloge sejal Magiar minister Etvös, kakor se nekteri bojé. Želimo pa bratom Srbom da bi ta vihar med njimi kmalu vtišil se, ter da bi potem bil čisteji zrak med njimi. Brez bojev ni zmag.

Dunajska borza od 2. avgusta.

Enotni drž. dolg v bankovcih 68 fl. 30 kr.	Kreditne akcije 314 fl. 20 kr.
5%, metalike z obresti v maji in nov. — fl. —	London 124 fl. 50 kr.
Enotni drž. dolg v srebru 72 fl. 70 kr.	Srebro 121 fl. 25 kr.
1860 drž. posojilo 103 fl. 40 kr.	Cekini 5 fl. 91 kr.
Akcije narod. banke 758 fl. — kr.	

Modroslovec,

dokončavši vseučilišče, želi priti kam v mesto ali na deželo

za domačega učenika.

Napis prosi pod sledečim napisom: A. V. Bujanski, modroslovec na vseučilišču v Gradu.

!! Oznani !!

Samo nekoliko časa še,

dokler se namreč zaloga popolnoma ne izprazni, razprodaja se blago, iz konkursne mase kupčijske hiše E. & P. na Dunaji — kolikor tega blaga še imamo.

Prodajemo 25 procentov ceneje, kakor je blago v fabriki veljalo, in sicer na drobno kakor na debelo.

Cena po odbitih 25% stoječa in nepremeljiva:

Trobela platna, 33 vatlov 5 fl. in više
" " 36, 40 in 50 vatlov
" holandsko 11 " "

Chiffon, Toileforte, Naturel Mollinos,
vatal 14 kr. in više.
Tkanina, vatal 15 " "
6 robcev iz pravega platna . . . 90 kr.

Blago za obleko, jako različno, čudovito po ceni, po 10, 12, 15, 20 kr. itd. vatal.

Tanek Mohair in Luster v vseh barbah po 30 kr. in više.

Žensko perilo: srajce pisane in gladke in izmišljene po 1 gld 10. kr. in više.

Korseti, pleteni in lepo izdelani, spodnja obleka; perilo za može vsake baže.

Sukno za hlače in suknje, kozuhovina, double, velour čudo-vito po ceni

1000 vatlov platna, zadnji kosi do 5, 6, 8, in 10 vatlov se prodajajo neizmerno dober kup.

Jopiči in plašči za dež po naj nižji ceni.

Na pismena naročila bomo ustrezali hitro ali za gotov denar ali proti poštnemu povzetju.

Razpodajalnica edino v gospodskih ulicah št. 113 nasproti Pichsovi kavarni.

Spoštljivo

Schneider & Bettelheimova
razprodalnica dunajskega blaga.